

Escoltant "Ya no hay locos"

Per la ràdio escolto en un moment de pausa a Paco Ibáñez que canta "Ya no hay locos", de León Felipe, que em suggereix el poeta Adolfo Castaños, mentre m'arriba la trista notícia, que Luis Eduardo Aute ens ha deixat, l'última vegada que em vaig creuar amb Luis, estava com moltes tardes nits assegut en un tamboret del bar "Pastis" a on es passava hores i hores comentant amb l'amic Ángel de la Villa, qualsevol dels moments que es produïen en aquell indret a l'hora d'empenya la porta i entrar en aquell espai màgic difícil d'oblidar, del qual ell per un temps formava part, segurament era una manera d'entendre la seva oficina, arreveure Luis Eduardo.

Molts estem engabiats a penes ja som visibles, però també molt desorientats, l'allau de informació, whassap, telegram, facebook i els "genets de l'apocalipsi" apareixent per la Tele, ens arriba informació confusa, percentatges, pics, tendències, corbés, hospitals, residències, morts, mascaretes, les mans netes, quedateencasa, resignació, aclaparat, a penes sabem com actuar.

tothom tracta de trobar allò que ens pot animar, i potser entendre alguna cosa, el conducte dels amics i companys potser és la informació més fiables, aquells que pensen poc més o menys com tu, però, també sembla ser que estan com tu, perdut en aquest maremàgnum de informació, amb notícies falses i altres de Increïbles, que van fent camí, mentre et diuen: "quedateencasa" una i altra vegada, es una baixada de pantalons bestial, per guanyar què?, aquest maleït virus? , la gran derrota, per què, per a qui?, qui ha posat el virus en marxa ? es una gran derrota de la humanitat, del neoliberalisme d'aquell model què practica Airbnb, i tantes d'altres empreses sense entranyes, alumnes de Margaret Thatcher , Reagan, Kissinger, Friedman, Keynes, Los Bush, Aznar , i Felipe, i tants d'altres, i les seves polítiques del "tot val". Aquesta manera d'entendre el món, en els últims anys en ha portat fins la avui.

Es fa difícil saber què està passant, però , sigui com sigui cal seguir endavant , per lo tant igual es millor no saber massa la veritat, o al menys que ens quedin dubtes, per què la veritat quasi sempre espanta, "es amarga la verdad, quiero echarla de la boca" deia el poeta, però cal que individualment i col·lectivament ens fem moltes

preguntes, crec que es molt important entendre què ens han fet i el per què, i tot i que ja no som els nens o els joves que un bon dia varem somniat de canviar aquest món, igualment necessitem entendre, per què altres vindran, i tenen que tindre la oportunitat de canviar aquest món, carregat d'egoïsmes.

Però mentre hagi un flaïre de vida continuarem com un ésser que tractant d'enraonar i entendre qualsevol moviment social que ens envolta, necessitem saber el què ha passat com l'aire que respirem 13 vegades per minut, així doncs, fins aquí hem arribat, cal construir un altre cosa, sabem que a corre-cuita no anirem gaire lluny, però si ja es obvi a tots els nivells de coneixement, que pel camí del capitalisme i el seu Neoliberalisme actual solament hi ha destrucció i mort; doncs bé, no hi ha un altre sortida que organitzar-se des de baix horitzontalment i amb l'autogestió i el suport mutu, tot el que puguem.

Fent una mica de memòria, puc dir-vos que: A mitjans de febrer quan ja sabíem alguna cosa de lo que estava passant a Wuham i els problemes que estava generant el Corona Virus en Xina, a Barcelona es va desconvocar el "Mobile World Congres" per què com a fitxes de domino estaven desconvocant totes les grans empreses multinacionals, sobretot les asiàtiques que son les principals com sabem provenen precisament d'aquella part del Món, Xina, Corea, Japó, etc.

Aquell dia, que es va donar la notícia de la desconvocatòria del " Mobile Wolrd Congres" em trobava a ràdio quatre en un programa que es diu. "El Balcó" m'havien convocat i assegurat que podríem parlar una bona estona , sobre la "Vaga de lloguers de 1931 a Barcelona" però els aconteixements econòmics mediàtics manent i quan vaig arribar a la ràdio em vaig trobar tot un enrenou de tertulians que posaven el crit al cel, per lo que significava en aquell moment la desconvocatòria d' un aconteixement tant important como era aquell congres de nova generacions de mòbils , i valoraven el cost econòmic de lo que significava i la poca visió política i social d'aquells que tenien aquesta actitud de desconvocatòria, i per exemple connectaven amb sector afectats per la pèrdua de ingressos i activitat , un , el mes xocant era el dels "pisos turístics" que el seu representant parlava de mils de milions de pèrdues, i d'alguna manera volia, que aquestes pèrdues econòmiques fossin compensades per l'ajuntament, mentre jo en un raconet de l'estudi pensava que aquella gent, no eren prou conscients , de lo que significava aquella desconvocatòria, i el per què es feia.

Cap visió sobre la taula del debat, para inter-relacionar aquest món global que ja fa temps estem vivint i les quotes que sembla ser què hi ha que pagar, ningú vaig sentir parlar sobre, el neoliberalisme, (el tot Val) el mercat del peix de Wuham , del G5, precisament es la ciutat d'on parteix tot , no forçosament té que estar-hi lligat però de cop i volta aquesta ciutat que ni tan siquiera formava part del nostre imaginari de lo Xinó de quan ens deien "quan Xina desperti" , per un motiu o altre ha entrat en les nostres vides, però allí dins de la ràdio, lo únic que importava era l'impacta econòmic que havia general aquella nova situació, mentre jo callat en un racó dins l'estudi esperant el meu moment de gloria, mossegant la meua llengua, per què en definitiva pensava en clau ecologista, lo que significava, la no arribada a Barcelona de milers d'avions, que portavent milers de yuppies (aquells que es creuen, la gent guapa del món) fins la nostra ciutat. Era doncs el moment realment de intentar reflexionar en lo què estava passant a l'altra punta del planeta, era la oportunitat de dir, qui vulgui viatjar que viatge a peu o en bicicleta, però ja es hora de repensar aquest mal somni d'avions per aquí, avions per allà. Per la meua part jo estava pensant amb la contaminació estalviada, i potser

un grapat de persones que podrien respirar millor, gaudir de moments una mica més tranquils, "respirar i llançar l'aire" en definitiva donar una oportunitat a la treva, a la calma a la contemplació, omplir els pulmons d'aire net o senzillament construir una societat en clau ecologista , al final vaig poder parlar una estona molt poquet , diuen que vuit minuts entre l'Elisenda i jo, o sigui res, portava la lliçó preparada, i no va poder ser per interessos o la visió d'un món que no es capaç de tindre altres mirades.

Quan vaig arribar a casa tenia la necessitat de repassar un article que havia escrit en la nostra estada a Porrera a on passem llargues estones acompanyat d'Olga, en silenci mirant per la finestra i escoltant el pregó del dia , que arriba a avisar si hi a partit de Futbol el dissabte o si el callista arribarà passat demà a casa de la perruquera, per lo demès al "café àntic" una de "callos", algunes birres i alguna cosa més, reflexionant d'aquest món , gaudint del territori i de la seva gent, l'article era "La necessitat de Racionalitzar les nostres vides", vaig intentar enviar a les diferents revistes que encara imprimeixen en paper , però per lo què sigui l'article tenia poc interès, ¡passa sovint! .

Passat el temps vaig decidir que com a mínim lo podia penjar en això que diuen internet la pàgina web amb la qual em recullo, i potser algú s'entreté a llegir allò que soc capaç d'escriure amb alguna que altre falta ortogràfica perquè fins aquí arribo.

<https://manelaisa.com/mes-articles/>

decreixement

Bé, sembla què estem en una "gran derrota" tots reclosos a casa escoltant a les 8 de la nit aquella cançó de "Resistiré" i aplaudint, les pors s'han instal•lat en les nostres vides d'una manera ferotge, la policia té permís per fer servir les seves porres simplement per la pinta que tingui cadascú dels creuats al seu camí, dona la impressió, que bona part d'aquesta història té molt a veure amb un assaig de control de l'Estat nació, potser salvant les situacions, mediambientals i de complexitat que es viuen als Hospitals i residències d'avis, la cosa es molt

seriosa per què veiem com cada dia la xifra de mort es important i en qualsevol moment cadascú de nosaltres pot formar part d'aquesta llista.

Si aconseguim sortir ja difícilment les coses podran ser igual, potser es una oportunitat per la pau dels cementiris o per la igualtat de les oportunitat i tot això, o potser els barbers, que els tenim aquí afilant el bigoti. En fi, tot està per escriure, ara amb una nova etapa d'aquest nou món post virus, ¿serem capaços com espècie de rectificar alguna cosa?

Manel Aisa Pàmpols